

«Мамо! мамо! — кличе Йван,
Хлопчик, може, шести літ. —
Подивіться, подивіть,
Маю дзінью, галаган!»

«Де ж ти, синку, тее взяв?
Чом ти, синку, так дрижиш?
Боже, босий десь бував,
Босий по снігу біжиш!»

«То мені паничик дав...
Я з ним бігав по снігах:
Я босоніж, а він мав
Черевички на ногах.»

«Як мя зловиш, дзінью дам!» —
Так він мовив та й побіг.
Я... дігнав його... ма... мам..."
«Синку, синку, що тобі?»

Зсинів, наче боз, Іван,
Зціпив зуби, одубів,
З ручки випав галаган —
Впав на землю і зомлів.

А за тиждень в неділю,
Плаче мати — пропало!
Пройшла коса по зіллю,
Бідне зілля зів'яло.

В труні тихо спить Іван,
Не бажає більше нич:

В ручці має галаган —
Той, що дав йому панич.

1881

Гагалан — Мідяня монета, що стоїть 4 кр[ейцери] вал[юти] австр[ійської].

зі збірки « [З вершин і низин](#) »